בס"ד

פרשת חיי שרה תשפ"ז | שנה ג' 149

הורינו

הוריכם מעל הכל

הורינו דברות קדשך

כיבוד אב ואם בפרשת השבוע

עפ"י הספר 'ויברך דוד' להגאון רבי ישראל דוד הארפענעס
מו"ץ ורב בית הכנסת וקהילת 'ישראל והזמנים' ווילאמסבורג

וְאַשְׁבִּיעֲךָ בַּה' אֱלוֹקֵי הַשָּׁמַיִם וֵאלוֹקֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לִבְנִי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי. (כ"ד ג')

צריך ביאור מדוע הוצרך אברהם אבינו להשביע את אליעזר על כך, הרי יכול היה לצוות את יצחק בנו ישירות שלא יישא אישה מבנות הכנעני. ומכאן מוכיח ה'משך חכמה' שיש ראיה לדברי המהרי"ק שאם האב מוחה בבנו שלא יישא אישה שחפץ בה, הבן אינו חייב לשמוע בקולו, ולכן הוצרך אברהם להשביע את אליעזר. וכך כותב המשך חכמה: מה דלא צווה את יצחק בנו שלא יישא אישה מבנות הכנעני, מכאן ראיה להמהרי"ק[1] דהבן אינו חייב לשמוע להאב אם מוחה בו מלישא אשה שהוא חפץ.

והעיר על זה באיילת השחר, שהרי הנצי"ב[2] כתב שכל מה שאמר המהרי"ק זה דווקא באופן שאין באישה שחפץ בה הבן ביזיון וצער לאבא, אבל כשהאב מתבזה משידוך זה, אסור לבן לשאת אותה. ולפי זה אם לאברהם היה גנאי ממה שיצחק ייקח אישה מבנות הכנעני, היה יצחק חייב לשמוע בקולו. והעיר באיילת השחר שלפי שיטת זו כמעט אין מציאות שאפשר להשתמש בהיתר של המהרי"ק.

אמנם, מדברי המשך חכמה ומפשט הפסוקים הרי מבורר שאברהם כן היה צריך להשביע את אליעזר, דהיינו שיצחק לא היה מחויב מצד עצמו לשמוע לו. וצריך לומר שיש חילוק ולא כל טענה שהאבא אומר שהוא מרגיש מזה צער וביזיון זה אכן סיבה לבן להתחשב בכך, אלא רק באופן שיש ביזיון ממשי שכל אחד מבין שהאבא מתבזה, ובכזה אופן אם יצחק היה מוצא מבנות הכנעני מישהי ראויה להינשא לה, וודאי לא היה כאן טענה של צער וביזוי מצידה עצמה (אלא רק מצד השתייכותה ל"בנות הכנעני") וע"כ מצד כיבוד אב לא היה מחויב ולכן נדרש אברהם אבינו להשביע את אליעזר.

וַיְבִאֶהָ יִצְחָק הָאֹהֱלָה שָׂרָה אִמּוֹ, וַיִּקַּח אֶת רִבְקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיֶּאֱהָבֶהָ, וַיִּנָּחֵם יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ. (כ"ד ס"ז)

כתב הרמב"ן; וטעם הכתוב **כי יספר בכבוד שנהג יצחק באימו** כי מעת שמתה שרה לא נטו אוהלה, כי אמרו לא תבא אישה אחרת אל אהל הגבירה הנכבדת. וכאשר ראה את רבקה הביאה אל האהל ההוא לכבודה ושם לקחה, וזה טעם ויאהבה וינחם, **ירמוז שהיה מצטער מאד על אימו ורחק ממנו מנחם** עד שנחם באשתו באהבתו אותה, כי מה טעם שיזכיר הכתוב אהבת האיש באשתו.

1. שורש קס"ו, הובא ברמ"א יו"ד סי' ר"מ סעיף כ"ה 2. שו"ת משיב דבר ח"ב סי' נ'

הורינו דרך חיים

כיבוד אב ואם בהלכה ומנהג

עפ"י הספר 'ויברך דוד' להגאון רבי ישראל דוד הארפענעס
מו"ץ ורב בית הכנסת וקהילת 'ישראל והזמנים' ווילאמסבורג

כשם שחובה על כל אחד ואחד מישראל ללמוד את ההלכות המצויות, כהלכות ברכות, שבת, שמירת הלשון ועוד, כך חובה על כל אדם ללמוד ולשנן את הלכות כיבוד אב ואם ומוראם, שמצווה זו היא תמידית בכל זמן, וחמורה היא עד מאוד, ואם לא ילמד את הלכותיה, מאין ידע היאך לקיימן, ויכשל בדברים רבים, מבלי לדעת שהוא נכשל.

ישיבה במקום הוריו כשאינם נמצאים - חלק ב'

• בזמננו רואים שהאב רואה חשיבות בכך שבנו יעמוד בתפלה לצידו, ויש בכך קורת רוח לאב, ומצוי שקונה לו מקום לידו ולכן יש עדיפות לבן לשבת לצד אביו במקום כמו בית כנסת.

• כאשר האבא מצוי בשנת אבל, שמשנה מקומו בבית הכנסת ממקומו הקבוע במשך כל שנת האבל ,אסור לבנו לשבת במקום שהיה אביו יושב עד עכשיו, במשך אותה שנה, כי זה מקומו הקבוע של אביו, אף שכעת יושב במקום אחר[1].

• נראה שמותר לבן לשבת בכסא שמיוחד לאביו אם הוא לטובת אביו, כגון שרוצה לשמור שלא ישבו בכסא שלו, או כדי שהבן ימלא מקומו בעבודה וכדומה. ולכתחילה אם אפשר לשמור את הכסא עם איזה חפץ כגון מעיל או כובע, עדיף.

• בן שאביו מגיד שיעור בישיבה וכעת נוצר צורך ללמד במקומו, אסור לו לשבת במקומו ממש אלא יושב במקום אחר, או שיזיז השלחן והכיסא מעט לצד.

• כל האיסור לשבת במקום המיוחד לאביו ולאימו הוא דווקא בחייהם, אבל לאחר פטירתם מותר. ובספר דרך שיחה (חלק א' ע' רפ"ב) מובא, שכאשר ישב הגר"ח קנייבסקי שבעה על אביו הסטייפלער, ראוהו שיושב על מקומו של אביו, ואחד הנוכחים לחש הרי מכבדו בחייו ומכבדו במותו, והגר"ח כששמע זאת מיד הגיב בפסוק: ושלמה ישב על כסא דוד, וראיה משם שזהו כבוד האב. ועוד שאל השואל האם גם בבית הכנסת מותר וכגון בן רב או ראש ישיבה, שישב במקומו של אביו .והשיב הגר"ח קניבסקי שגם בבית הכנסת זהו כבוד אביו שממלא מקומו לאחר פטירתו.

• מקום המיוחד לאביו הוא לאו דווקא בביתו אלא אפילו בבית אחר שרגיל לסעוד שם, כגון בבית הוריו של אביו (זקנו), נראה שבכל מקום שיש לאביו או אמו מקום קבוע שם, אסור לשבת במקום זה.

מה שאמרה התורה "למען יאריכון ימיך", זו אינה רק הבטחת שכר, אלא לומר לאדם: הלוא אף אתה - יאריכון ימיך על האדמה, גם אתה בעצמך תהיה אבא לילדים, וגם אתה תגיע לגיל כזה, שבו תזדקק לבניך. אם אתה תכבד את אביך ואת אמך - אף בניך יכבדו אותך בזקנותיך. (אברבנאל)

1. חוט שני חובות הלב קכ"ח

להצלחה וס"ד
שמואל בן שרה

לזיווג
מינה בת פייגא

לזרע של קיימא
בעילום שם

לרפואה שלמה
נחמה בת טילא
נחמה שרה בת מזל
ברכה קטי פורטונה

לעילוי נשמת
זאב דוד בן פנחס

מעשה אבות

סיפור מהחיים

"אנחנו עושים מה שאמא רוצה"

כשנפטר אבי המשפחה, איש נכבד ואהוב, התאספו הילדים בבית ההורים לימי השבעה. כשהסתיימו, והבית שב להיות שקט יותר מכפי שהורגלו, הבינו האחים שאמם האלמנה לא צריכה להישאר לבד בשבתות. הם גיבשו הסדר: כל שבת תגיע משפחה אחרת מבין הילדים, כדי לשהות לצידה, לשמח אותה ולמלא את הבית בקולות של ילדים ונכדים.

כך נמשך הדבר שנים. אבל עם הזמן התחילו הקשיים להצטבר. ארגון שבת שלמה אינו עניין קל: אריזת בגדים לכל בני הבית, הכנת האוכל והבאתו, נסיעה באוטובוסים עמוסים עם ילדים קטנים ומזוודות, ואחר כך הדרך חזרה. אחרי כמה שנים הרגישו האחים שהם מותשים, ועלה הרעיון ההגיוני לכאורה: "למה שלא נהפוך את הסדר? במקום שמשפחה שלמה תיסחב מדי שבוע עם כל ציודה אל בית הסבתא, תיסע הסבתא להתארח, כל שבת אצל ילד אחר. הרי זה קל ונוח לכולם, ואף לה יהיה שינוי נעים."

ברוב המשפחות היה הרעיון מתקבל בהסכמה. אבל אחד הבנים לא הסכים. "משפחה יקרה," אמר בנחישות שקטה, "לא נשאל מה נוח לנו. אנחנו נעשה מה שאמא רוצה, לא מה שאנחנו רוצים."

הם פנו לאמם ושאלו אותה. והיא, בדרכה העדינה, ביקשה שימשיכו לבוא אליה. בביתה, בין קירותיו המוכרים, בשבתות שבהן הוא מתמלא בחיים. מאז ועד עצם היום הזה ממשיכים הילדים בסדר שנקבע, משפחה אחר משפחה, שבת אחר שבת.

אותו בן, שהתעקש באותה שעה, נקרא לימים לבחינה נוספת של העיקרון שקבע.

הוא עסק בשליחויות תורניות לצורך פרנסתו, ופעם אחת הוצעה לו נסיעה למומביי, יחד עם רעייתו. הנסיעה נראתה הזדמנות ראויה, והכול כבר היה מוכן. אלא שכשסיפר לאימו על כך, ראה שאינה שלמה עם הדבר. היא לא רצתה שיסע. מבחינה הלכתית לא היה כל איסור, והוא היה רשאי לצאת לדרך ללא חשש. אבל הוא שוב חזר על המשפט שליווה אותו כל חייו: "אנחנו עושים מה שאמא רוצה." הוא ביטל את הנסיעה, והם נשארו בארץ.

במומביי, בראש חודש כסליו תשס"ט, אותו יום ממש שבו אמורה הייתה להתקיים פגישתו, התרחש הפיגוע האכזרי שזעזע את העולם.

מכיבוד אב לא מפסידים

יהודי אחד בארצות הברית איבד את מכשיר הטלפון שקיבל מהעבודה. ההנהלה ראתה באובדן עניין חמור והציבה בפניו אולטימטום: שש שעות למצוא אותו, ואם לא, פיטורין מיידיים. יותר מחמש שעות חיפש בכל פינה אפשרית, ניסה לאתר את המכשיר בכל דרך, ולא מצא. כשנותרו עשר דקות בלבד, צלצל הטלפון שלו. על הצג הופיע: "אבא".

זה היה ניסיון עצום. הדבר הקל ביותר היה לא לענות ולחזור לאב אחר כך, והרי האב יבין שהבן עסוק. אבל הוא בחר לענות, גם בעיצומו של הלחץ וההיסטריה. ומהצד השני של הקו שמע הבשורה: הטלפון נמצא! אדם שמצא את המכשיר דפדף באנשי הקשר, בחר ב"אבא" ועדכן אותו. ורק לחשוב מה היה קורה אילו החליט לדחות את השיחה לזמן מאוחר יותר...

מכיבוד אב לא מפסידים.

(הסיפורים מתוך הספר מעגל של כבוד, הוצאת יפה נוף)

ניתן לקבל את גיליונות הורינו במייל גם באנגלית ובאידיש

כתבו לנו הצטרפות - אנגלית / אידיש

וקבלו את הגיליון מדי שבוע לתיבת המייל שלכם

הצטרפו עכשיו: horeinuorg@gmail.com

רב הנסתר

מאמר חז"ל או מעשה רב בנושאי מצוות כיבוד הורים נטמנו בתמונה, גלו ושלחו לנו, ואולי תזכו בפרסים!

horeinuorg@gmail.com
או בפקס: 077-6021640

פתרון חידת 'רב הנסתר' לגיליון פרשת וירא

בכלל איסור סתירת דברי אביו אין איסור במה שבן נושא ונותן עמו בקושיות ותירוצים להסיק מסקנת הלכה למעשה. (פתחי תשובה)

הודעה תשלח לפותרים נכונה שעלו בגורל.

והשיב לב

שאלות ותשובות משולחנם של
יועצים רבניים ומטפלים

ניתן להפנות שאלות ליועצי 'הורינו' עבור מדור זה
בכתובת דוא"ל המופיעה בגב הגיליון. סודיות מובטחת.

שאלות שהופנו דרך קו "למען ייטב לך"
לנשים ובנות, 079-6077179

? האם מותר לבקש מההורים בקשות שהן לצורך הבית? נניח שאני מסדרת את המטבח ורואה שפח האשפה עולה על גדותיו או מדיף ריח לא נעים. בדיוק אמא יורדת עכשיו למטה, האם מותר לי לבקש ממנה שתיקח על הדרך את הפח? או שאני מכינה ארוחת ערב ואמא בדיוק בחוץ, אני יכולה לבקש שתעבור בחנות ותקנה פסטה כי נגמר? אני מתכוונת קודם כל לגבי דברים שהם צרכי הבית ולא צורך שלי פרטי, וחוץ מזה מה לגבי דברים שהם צורך פרטי שלי. מותר או אסור?

! יש בזה שלוש דרגות.
ראשונה מותרת לכתחילה - דברים שהם בקלות, וההורים שמחים לעשות לילדים ונהנים מכך. למשל, אם אמא כבר בחנות, ומבקשים ממנה לקנות משהו שהוא לא כבד, ובצורה מכבדת ולא כדרישה. אמא, את במכולת? אני בדיוק רוצה לעשות עוגה וחסר לי שוקולד מריר.. או למשל כשיושבים בשולחן, אמא, אפשר בבקשה להעביר את הסלט.. (וגם זה צריך להיעשות בדרך כבוד, ולא - אמא תעבירי לי את..!)
שניה - דברים שהם משימה לא ממש קלה, אבל ההורה מצפה שהילד יגיד לו. למשל, אם אין לך למחר חולצה מגוהצת, ואמא כרגע מגהצת, ואת מזכירה לה אם לא אכפת לה לגהץ גם את החולצה הזאת. אמא מעדיפה עכשיו לגהץ, גם אם זה דורש מאמץ, ולא לגלות בבוקר שאין לך חולצה מגוהצת. בקשות כאלו צריכות להיות עוד יותר בתשומת לב לכבוד ההורים - לדוגמה בלשון: אם לא אכפת לך לגהץ גם את החולצה הזאת זה ממש יעזור לי ואני מעריכה, ואם זה מאמץ גדול מדי עבורך כרגע אני אגהץ...
סיטואציה שלישית - אסורה ממש, זה דברים שהם מאמץ גדול או דבר שהוא פחיתות כבוד לעשותו. דברים שהם מאמץ משמעותי, כמו למשל להעלות דברים כבדים, לתפור, להכין משהו גדול וכדו' ודברים שהם פחיתות כבוד ברורה, כמו הדוגמה שהבאת, להוריד זבל. זה ממש לא משנה עבור מי זה. ילד לא יכול לבקש מהוריו לעשות דברים שיש בהם פחיתות כבוד, כמו לנקות או להוריד זבל. גם אם אמא עושה עכשיו ניקיון יסודי בכל הבית, אסור לומר לה - אם לא אכפת לך לנקות גם את הכיור ליד החדר..
וכלל בדבר - אם הייתם שכנים דלת מול דלת של רב חשוב, או אפילו המורה שלך - והיית שומעת שהם יוצאים - היית מבקשת מהם את אותו דבר? זה מה שהחיי אדם אומר שיהיו בעיניכם כנכבדי ארץ! מה שהיית מבקשת מנכבדי ארץ, ובצורה שהיית מבקשת מנכבדי ארץ, את יכולה לבקש גם מהורייך.

בנימה אישית

שורות שנכתבו בכאב ואכפתיות, על ידי
מורה מחנכת בירושלים, המלמדת את
ערכת 'ללמוד ולכבד' בכיתתה.

מדור חדש!

אני מחנכת בכיתה ז' בירושלים, ובתחילת השנה שעברה פתחנו את ערכת "ללמוד ולכבד" של הורינו. הערכה מצוינת: דילמות מחיי היום יום, היבטים הלכתיים שלא חשבנו עליהם, וסיפורים שנוגעים בלב. התלמידות נשאבו אליה, כולן, חוץ מאחת.
היא ילדה טובה, מבחינות רבות מצטיינת הכיתה. ובכל זאת, בכל פעם שפתחתי את הקופסה ושלפתי כרטיס, היא התחילה להפריע, לדבר, להסיח את דעת הכיתה ולהיאבק בכל מילה. לא הבנתי. איך ילדה כזאת דווקא בנושא הזה לא מוכנה להקשיב?
אחרי תקופה שזה נמשך שוחחתי איתה, ואחרי לבטים רבים היא סיפרה. הוריה מנותקים מסבא וסבתא שלה כבר שנים ארוכות. "איך אני יכולה ללמוד לכבד את ההורים שלי," שאלה בכאב, "כשאני יודעת שאם ההלכות האלו צודקות, אז ההורים שלי לא צודקים? לא רציתי לשמוע. לא רציתי לדעת שההורים שלי לא בסדר. מבחינתי כיבוד אב ואם לא רלוונטי בימינו, כך למדתי מהוריי."
עניתי לה בעדינות, אבל בבהירות. כיבוד הורים הוא מצוות עשה מן התורה, מעשרת הדברות, ויש בה פרטים והלכות שחובה ללמוד, בדיוק כמו הלכות שבת, ברכות ותפילה. ועוד הסברתי: העמדה שבחרה לעצמה אינה נכונה. היא אינה יושבת בדין, והוריה אינם "ברי שפיטה" אצלה. ואפילו אם הם טועים, והניתוק אינו מוצדק, האם זה פוטר אותה מכבודם? ממש לא. הם לא יצאו מכלל "עמיתך", והם אינם מורים לה לעבור על דבר הלכה. עליה להפריד בין הכבוד שהיא חייבת להם לבין האופן שבו הם נוהגים בהוריהם.
אני כותבת את הדברים בכאב. כואב לי על הילדה, וכואב לי על ההורים שבלי משים מעבירים לה מסר שמצוות כיבוד אב ואם אינה חשובה. הורים יקרים, עצרו לרגע וחשבו: מה יקרה בהמשך? איך ילדיכם יתייחסו אליכם כשיגדלו?
עוד אפשר לשנות כיוון.
התעשתו כל עוד אפשר.

יש לכם השגות על הנכתב? רוצים לשתף התמודדות אישית שלכם? מוזמנים לשלוח אלינו ונפרסם בעז"ה ככל האפשר:
horeinuorg@gmail.com

כתיבה: י. בנימין

ממני אליכם
מני מספר על אבא ואמא
ומצוות כיבוד הורים

מִבְּחַן הַשְּׁלוֹם זָכָר שֶׁלִּי

אֶחָד הַדְּבָרִים שֶׁאֲנִי אוֹהֵב בַּשָּׁעוֹן חֹרֶף זֶה לֵיל שַׁבָּת. בַּקַּיִץ, עַד שֶׁחוֹזְרִים מִבֵּית הַכְּנֶסֶת, עוֹשִׂים קִדּוּשׁ, אוֹכְלִים סְעוּדַת שַׁבָּת וְשָׁרִים זְמִירוֹת, כְּבָר נִהְיֶה מְאֻחָר. אֲבָל בַּחֹרֶף? בְּשָׁעָה שְׁמוֹנֶה בְּעֶרֶךְ אֲנַחְנוּ כְּבָר אַחֲרֵי הַסְּעוּדָה.

אָצְלֵנוּ יֵשׁ קְבִיעוּת מְיֻחֶדֶת בְּלֵילוֹת שַׁבָּת שֶׁל הַחֹרֶף. אַבָּא, רוֹנִי וַאֲנִי הוֹלְכִים לְבֵית הַכְּנֶסֶת לִלְמֹד לְפָחוֹת שָׁעָה, וְאַחַר כָּךְ יוֹצְאִים לְסִבּוּב "שָׁלוֹם זָכָר" בַּשְּׁכוּנָה. אֲנִי אוֹהֵב מְאוֹד אֶת הַקְּבִיעוּת הַזֹּאת.

אֲנַחְנוּ מִתְיַשְּׁבִים בַּפִּנָּה הַקְּבוּעָה שֶׁלָּנוּ, פּוֹתְחִים גְּמָרוֹת, וַאֲנִי חוֹזֵר עִם אַבָּא עַל מָה שֶׁלָּמַדְנוּ הַשָּׁבוּעַ בַּחֲיֶדֶר. לִפְעָמִים הוּא שׁוֹאֵל אוֹתִי קְשָׁיָה, לִפְעָמִים אֲנִי מַסְבִּיר לוֹ אֶת הַסֻּגְיָה, וְלִפְעָמִים אֲנִי מְגַלֶּה שֶׁמָּה שֶׁהָיָה בָּרוּר לִי לְגַמְרֵי בַּבַּיִת, נַעֲשָׂה קָצָת פָּחוֹת בָּרוּר כְּשֶׁאַבָּא מְבַקֵּשׁ שֶׁאַסְבִּיר אוֹתוֹ בַּמִּלִּים שֶׁלִּי.

זֶה דַּוְקָא דָּבָר מְעַנְיֵן. בַּחֲיֶדֶר אֲנִי יָכוֹל לְהַגִּיד "הֵבַנְתִּי" וּלְהַמְשִׁיךְ הָלְאָה. אֲצָל אַבָּא, אִם אָמַרְתִּי "הֵבַנְתִּי", הוּא מִיָּד רוֹצֶה לָדַעַת מָה בְּדִיּוּק הֵבַנְתִּי. כַּנִּרְאֶה אָבוֹת לֹא מִסְתַּפְּקִים בְּהַצְהָרוֹת.

אֲנַחְנוּ חוֹזְרִים גַּם עַל מִשְׁנָיוֹת וַהֲלָכוֹת, וְאַבָּא תָּמִיד שָׂמֵחַ כְּשֶׁאֲנִי זוֹכֵר אֶת הַדְּבָרִים הֵיטֵב. אֲנִי אוֹהֵב לְקַבֵּל צִיּוּן טוֹב בְּמִבְחַן בַּחֲיֶדֶר, כַּמּוּבָן. בְּמֻיָּחָד כְּשֶׁהַצִּיּוּן מַסְפִּיק גָּבוֹהַּ כְּדֵי שֶׁאֶפְשָׁר יִהְיֶה לְהַרְאוֹת אוֹתוֹ בַּבַּיִת בְּלִי לְהַסְבִּיר שֶׁהַמִּבְחָן הָיָה קָשֶׁה בְּמֻיָּחָד, אוֹ שֶׁבְּדִיּוּק הַשְּׁאֵלָה שֶׁלֹּא יָדַעְתִּי זֶה מָה שֶׁלָּמְדוּ בְּכִתָּה בְּדִיּוּק בְּיוֹם שֶׁהָיִיתִי עָיֵף מֵהַחֲתֻנָּה שֶׁהָיְתָה שָׁבוּעַ שֶׁעָבַר. בָּרוּר, אֲנִי לֹא אָשִׁים. אֲבָל יֵשׁ מַשֶּׁהוּ עוֹד יוֹתֵר טוֹב מִצִּיּוּן גָּבוֹהַּ.

לִפְעָמִים, בָּאֶמְצַע שֶׁאֲנִי מַסְבִּיר לְאַבָּא אֶת הַגְּמָרָא, אֲנִי רוֹאֶה פִּתְאוֹם אֶת הָעֵינַיִם שֶׁלּוֹ מְאִירוֹת. הוּא מְחַיֵּךְ חִיּוּךְ קָטָן כָּזֶה, שׁוֹאֵל עוֹד שְׁאֵלָה, וּכְשֶׁאֲנִי מַצְלִיחַ לַעֲנוֹת הוּא אוֹמֵר: "פָּפֶה מְאוֹד, מֵנִי. מַמָּשׁ מְחַיֶּה נְפָשׁוֹת." בְּרָגָעִים הָאֵלֶּה אֲנִי מַרְגִּישׁ כְּאִלּוּ קִבַּלְתִּי מֵאָה וְעֶשְׂרִים בַּמִּבְחָן.

וּפַעַם אַחַת, כְּשֶׁכְּבָר הָיִיתִי בַּמִּטָּה, שָׁמַעְתִּי אֶת אַבָּא מְסַפֵּר לְאִמָּא בְּשֶׁקֶט כַּמָּה יָפֶה לָמַדְתִּי אִתּוֹ, וְאֵיךְ אֲנִי מַתְחִיל לְהָבִין טוֹב אֶת הַסֻּגְיוֹת. אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהוּא דִּבֵּר בְּשֶׁקֶט כְּדֵי שֶׁלֹּא אַתְחִיל לְהִתְגָּאוֹת יוֹתֵר מִדַּי. זֶה לֹא כָּל כָּךְ הִצְלִיחַ לוֹ, כִּי שָׁמַעְתִּי כָּל מִלָּה.

אַחֲרֵי הַלִּמּוּד מַגִּיעַ הַחֵלֶק הַשֵּׁנִי שֶׁל הָעֶרֶב: סִבּוּב שָׁלוֹם זָכָר. בַּשְּׁכוּנָה שֶׁלָּנוּ, בָּרוּךְ ה', נוֹלָדִים הַרְבֵּה תִּינוֹקוֹת. לִפְעָמִים יֵשׁ שָׁלוֹם זָכָר אֶחָד, לִפְעָמִים שְׁנַיִם, וּפַעַם אַחַת אֶפְלוּ הִסְפַּקְנוּ שְׁלוֹשָׁה בְּלֵיל שַׁבָּת אֶחָד! אָמְנָם שְׁנַיִם מֵהֶם הָיוּ בְּאוֹתוֹ בְּנְיָן, כָּךְ שֶׁלֹּא מְדֻבָּר בְּמַסָּע מְפֻרֶךְ בְּמֻיָּחָד, אֲבָל בְּכָל זֹאת, שְׁלוֹשָׁה שָׁלוֹם זָכָר זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת כַּנִּרְאֶה רַק בַּשְּׁכוּנָה שֶׁלָּנוּ, אִמָּא אוֹמֶרֶת שֶׁזֶּה בְּגָלַל שֶׁאֲנַחְנוּ שְׁכוּנָה צְעִירָה.

לְמִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ, בְּשָׁלוֹם זָכָר יֵשׁ אַרְבָּעַס, בָּטְנִים, עוּגוֹת, שְׁתִיָּה וְלִפְעָמִים עוֹד כָּל מִינֵי דְּבָרִים טוֹבִים. אֲנִי לֹא אוֹמֵר שֶׁבִּגְלַל זֶה אֲנִי הוֹלֵךְ. חָס וְשָׁלוֹם. הוֹלְכִים כְּדֵי לְשַׂמֵּחַ אֶת הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁנּוֹלַד לָהּ בֵּן. אֲבָל אִם כְּבָר מְשַׂמְּחִים, אֵין סִבָּה שֶׁהָאַרְבָּעס יִשָּׁאֲרוּ עֲצוּבִים בַּקְּעָרָה.

בַּהַתְחָלָה חָשַׁבְתִּי שֶׁבַּשָּׁלוֹם זָכָר הַתַּפְקִיד שֶׁלִּי הוּא בְּעִקָּר לִטְעֹם מִכָּל מָה שֶׁיֵּשׁ עַל הַשֻּׁלְחָן, אֲבָל בְּמֶשֶׁךְ הַזְּמַן גִּלִּיתִי שֶׁיֵּשׁ לִי עוֹד תַּפְקִיד חָשׁוּב: לֹא לַעֲשׂוֹת לְאַבָּא בּוּשׁוֹת. כִּי כְּשֶׁאֲנִי נִכְנָס עִם אַבָּא לְבֵית שֶׁל מִשְׁפָּחָה בַּשְּׁכוּנָה, אֲנִי לֹא סְתָם מֵנִי. אֲנִי הַבֵּן שֶׁל אַבָּא שֶׁלִּי. אֲנָשִׁים מַכִּירִים אוֹתוֹ, מְכַבְּדִים אוֹתוֹ, וְלִפְעָמִים גַּם מִסְתַּכְּלִים עָלַי. וְאִם אֲנִי נִדְחָף בֵּין הַמְּבֻגָּרִים, מִתְנַפֵּל עַל הַכִּבּוּד אוֹ מְמַלֵּא כִּיסִים כְּאִלּוּ אֲנַחְנוּ לִפְנֵי מָצוֹר עַל יְרוּשָׁלַיִם, זֶה לֹא בְּדִיּוּק מוֹסִיף לוֹ כָּבוֹד.

אֲנִי לֹא אוֹמֵר שֶׁתָּמִיד קַל לִי. לִפְעָמִים יֵשׁ עוּגִיּוֹת מְצֻיָּנוֹת, וּבְדִיּוּק כְּשֶׁאֲנִי מִתְקָרֵב אֲלֵיהֶן מִישֶׁהוּ מְבֻגָּר עוֹמֵד וּמְדַבֵּר לְיַד הַשֻּׁלְחָן בְּמֶשֶׁךְ זְמַן אֹרֶךְ מְאוֹד. יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁמְּסֻגָּלִים לְנַהֵל שִׂיחָה שְׁלֵמָה לְיַד צַלַּחַת עוּגִיּוֹת בְּלִי לָגַעַת בָּהֶן. זֹאת מַדְרֵגָה שֶׁאֲנִי עֲדַיִן לֹא הִגַּעְתִּי אֵלֶיהָ. אֲבָל אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל. מְבָרֵךְ אֶת בַּעַל הַשִּׂמְחָה בְּמַזָּל טוֹב, לוֹקֵחַ בְּנִימוּס, לֹא נִדְחָף, וְלֹא עוֹשֶׂה דְּבָרִים שֶׁיְּגָרְמוּ לְאַבָּא לִרְצוֹת לְהַעֲמִיד פָּנִים שֶׁהוּא הִגִּיעַ לְבַד.

כִּי כִּבּוּד אָב זֶה לַעֲשׂוֹת לוֹ נַחַת, וּבְוַדַּאי לֹא לְגָרֹם לוֹ צַעַר אוֹ בּוּשָׁה. אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ נַחַת כְּשֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ אֶת הַגְּמָרָא וּמֵבִין אֶת מָה שֶׁלָּמַדְתִּי. וַאֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ נַחַת כְּשֶׁאֲנִי מִתְנַהֵג כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, גַּם כְּשֶׁאַף אֶחָד לֹא עוֹמֵד לְיָדִי וּמַזְכִּיר לִי.

יו"ל ע"י ארגון הורינו לחיזוק מצוות כיבוד אב ואם
בנשיאות מרן הגה"צ רבי אורי וייסבלום שליט"א ובהכוונת גדולי ישראל
ע"ר 580780617 | רח' יוסלה רוזנבלט 2 ירושלים.

תרומות יתקבלו בברכה. אפשרויות הנצחה בעלון ובכלל פעולות הארגון לע"נ הוריכם או יקיריכם ולזכות פרנסה והצלחה, זש"ק וזיווג - למען ייטב לך!

לקבלת גיליון הורינו השבועי במייל כתבו לנו **"צרפו אותי"** לכתובת המייל, וכן לפניות בנושאי תוכן, פתרון חידת 'רב הנסתר' ולפרסום סיפורים אישיים
בנושאי כיבוד הורים: horeinuorg@gmail.com או בפקס: 077-6021640 | Zelle: dedications@horeinu.org

www.horeinu.com

/ טעון גניזה /